

Hvordan man kan bruge unges voldsanvendelse

Af Karl Held

Medierne tager pligten til at informere for højtideligt til at lade nyhedsformidlingen hvile mellem jul og nytår. Der bliver troligt fortalt om selv det, der sker på undergrundsbanens stationer midt om natten, når almindelige mennesker sover: En tysk pensionist gør to drenge med betragtelig æresfølelse og "indvandrerbaggrund" opmærksom på et tysk rygeforbud i toget, hvilket er en alvorlig fejl. Han overvejer ikke, at han har med "unge mænd", altså med "verdens farligste art" (Der Spiegel 2/08), at gøre. Desværre for pensionisten afslører nyhedsmagasinet to uger for sent, at de unge mænd til alle tider har startet krige, slået jøder ihjel og erobret riger – frem for alt, når de som for tiden i Tyskland i stort tal er "overflødige" og derfor "keder sig" og desuden er udstyret med det "testosteronniveau", som kendetegner deres alder. Der sker derfor det, der måske: Naturligvis bliver pensionisten slået ned. Et af de allestedsnærværende sikkerhedskameraer sørger for fuld offentlighed og på alle senderne kører der i dagevis – horror-videor til alle – en båndsløjfe af voldsbilleder, suppleret næsten dagligt med nye beretninger om – for det meste udenlandske – unge, der igen har banket en eller anden et eller andet sted.

*

I delstaten Hessen grubler ministerpræsident Roland Kochs stab på samme tidspunkt over et valgkampstema med gennemslagskraft, som kan rette op på de smuldrende tal i CDU's meningsmålinger,

der lider under en magtfuld socialdemokratisk "kampagne for mindsteløn". Spørgsmålet er, hvad CDU kunne gøre for igen at vinde vælgerne for de kristelige demokrater. Mere end SPD's løfte om fortsat at have betragtelig sympati for indførelsen af retfærdig billigløn ("Billiglohn" er et særligt tysk ord for lavtløn), hvis de overtager regeringen af delstaten? Mens nogle vil lære folket socialdemokratiske grundligninger – "Ypsilanti lig med mindsteløn lig med retfærdighed lig med social varme – i et samfund, der ifølge meningsmålinger længes efter netop disse ting, mangler Koch et valgtema." (Süddeutsche Zeitung (SZ) 3/1) Men til alt held har de kristeligt-demokratiske agitatorer også tændt for fjernsynet og nøden finder med et slag sin ende: "Efter at to unge af udenlandsk oprindelse slog en pensionist ned i München, har han et tema." (SZ, smst.)

Og sikke et tema: Et, som fejrer SPD's tema bort fra overskrifterne i ugeavis og som efter CDU's beregninger skal afsløre, at Hessen såvel som det samlede tyske længtes mere efter en hård hånd end efter retfærdighed. Den hårde hånd skal sikre, at borgerne kan nyde deres mindsteløn i social varme og uden at bliver forstyrret af indenlandske og især udenlandske volds-mænd. Koch og hans stab tilbyder sig som de helt rigtige til denne opgave: "Staten må udvise hårdhed" i den slags sager. Den må ikke "gøre sig latterlig, fordi den ikke udviser hårdhed". Det gælder især, når det drejer sig om "ungdomsvold", nøjere sagt:

til at agitere for statens brug af vold

om "særlige problemer med unge mennesker af udenlandsk herkomst" (Koch under valgkampen ifølge Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ), 10/1). Kanslerinden meddeler, at det af hensyn "til beskyttelse af befolkningen" vil blive efterprøvet, om det er nødvendigt med "forandringer af retsstillingen". Den slags lovovertrædelser "udløser angst, som staten er nødt til at reagere på". (SZ, smst.)

Koch har derimod allerede efterprøvet det og præsenterer befolkningen for en voksende "pakke af krav". Det indeholder "brug af advarselsskud ved arrestationer" og "sikringsfængsling også for 18-21-årige", hyppigere brug af voksenstrafferetten, fremskyndelse af straffesager, "opdragelseslejre", "forbud mod kørekort og mobiltelefoner", sænkning af den kriminelle lavalder, for også at kunne indespærre lovovertrædere i barnealderen, og frem for alt: Det skal gøres lettere at udvise ikke-tyske lovovertrædere. CDU/CSU's folk som Kauder, Schnäuble og Pofalla støtter deres kandidater i valgkampen med nye udtalelser time for time, en borgmesterkandidat i München anbringer voldsmændene på sin valgplakat og den sympatiserende presse lader politiet og "Tysklands modigste rigsadvokat" komme til orde med "skræmmende fakta" fra forbrydelsens arnesteder og de unge forbryderes træningslejre i deres kriminelle udenlandske storfamilier ligesom de beretter om masser af anti-tysk foragt for "vores retssystem" (Bild Zeitung, 4/1).

*

Man kan slutte sig fra det store ressourceforbrug til en entydig hensigt: Kampagnen mod de alt "for mange kriminelle udlændinge" (Koch) og kravet om "mere hårdhed" retter sig mod at få det valgvillige folk til at drage en lige så forkert som fundamental slutning. Man undgår omhyggeligt at spilde én eneste tanke på, hvem der har etableret/skabt og taget sig af de forhold, der er grobunden for den private vold. I stedet for skal man målrettet slutte sig til den instans, som skal sørge for at forhindre volden. Den omfattende moralske forargelse over den forbudte unge vold oversættes uden videre til en opgave for statsmagtens offentlige og berettigede magtudøvelse, der skal sørge for at sætte en stopper for den slags overgreb. For det er jo det herlige ved den forbryderiske private vold: Den erindrer så fordelagtigt om, hvor meget retfærdig vold staten råder over – og hvor lidt en stat omvendt er værd, hvis den ikke går overbevisende til værks mod lovovertrædere med dette argument. Denne traditionsrige statsafledning via forbrydelsen bliver også betydeligt mere overbevisende, hvis voldsmændene ikke er ens egne landsmænd: Så drejer det sig om vores ret til at sende de andre hen, hvor de hører hjemme. Med sit magtapparat står staten inde for fædrelandet. Der kræves derfor en stærk hånd: en beslutning som politisk ledelse, som forstår sig på sit håndværk og ikke viger tilbage for at møde "gadens terror" med overlegne midler. Når det falder sammen med det tidspunkt,

Kameraovervågning af unges vold i den tyske U-bahn

hvor delstatens politiske lederposter nyudskrives, fylder konkurrenterne meget gerne deres plakater med dette tema for at understrege, hvorfor de gør krav på ledelsen af delstaten: *"Lev sikkert!"* hedder CDUs parole, efter de har fundet temaet for deres valgkamp, og: *"Med os er landet sikkert!"* Det alternativ, som også er opstillet til valget har derimod med sin relativistiske *"multi-kulti-idealisme"* kun medvirket til at fremme den voksende frækhed, som umodne udlændinge tillader sig. Med deres *"ideologisk begrundede mangel på indsigt"* (Reuters online, 11/1) har socialdemokraterne bidraget afgørende til *"de farlige tilstande i dag"* (Koch, Ruhrnachrichten, 11/1), hvorfor det må stå klart for Hessens vælgere, hvad det betyder for dem at 'leve sikkert': *"Stop Ypsilanti, Al-Wazir og kommunisterne!"* (Valgplakat for CDU).

*

Dermed har Kochs politiske modstandere et andet tema ud over den 'sociale retfærdighed', som de scorer points på. I SPD ved man selvfølgelig også godt, at statsborgeren sætter pris på den statslige magtudøvelse, der går til værks mod eventuelle

gener fra de unge lovbrydere og genopretter det borgerlige tyske hverdagslivs fredelige orden, som er så livsvigtig for alle. Og netop fordi man i SPD godt ved det, har man også straks fået øje på det ene svage punkt, hvor man kan vinde over Koch som propagandist for nådesløs statslig hårdhed: Manden nøjes med at snakke – han gør jo slet ingenting! I virkeligheden er den hårde politiker en "blød Roland" (SZ, 4/1). Han siger, at han vil gribe ind med hård hånd, men i Hessen har han selv udstedt en helt *"progressiv ungdomsstraffelov"*, der beskæftiger sig med så hyggelige og bløde ting som opdragelse og resocialisering! Han vil spærre så mange inde som overhovedet muligt, men har selv *"sparet"* ungdomsfængselsvæsenet *"i smadder"*, har sløffet politi- og dommerstillinger og midler til at tage sig af dem, der skal straffes (SZ, 7/1) – med den meget sigende konsekvens, at *"ungdomsvolden steg helt uproportionalt i Hessen"* (nachrichten.t-online, 14/1) i en sammenligning mellem forbundslandene, men i samme forbundsland hersker den *"langsomste justits"*. Selv om den gældende ungdomsstrafferet ifølge for-

bundsjustitsministerens oplysninger ”for længst byder på muligheden for at oprette opdragelseslejre, har Koch den dag i dag endnu ikke oprettet en eneste” (Der Spiegel, 2/08) – den sidder!

*

Det er selvfølgelig ikke kun oppositionen, der ser sig udfordret. Der er trods alt en masse fagkræfter, der er beskæftiget med den statslige behandling af unge lovovertrædere og utilfredse indvandrere: politi og socialarbejdere i praksis, kriminologer og retskyndige meningsdannere i teorien. Og de har alle deres mening om temaet; mange en helt anden mening end den, som Hessens ministerpræsident fører valgkamp med. Kriminologer bestriber, at mere straf ville føre til mindre ungdomsvold; dommere ved ungdomsdomstolene kritiserer skærpet lovgivning med det argument, at de allerede har hænderne fulde med at udøve den gældende ret. En filosoferende retsekspert fra München udbreder sig om chancerne for resocialisering i et samfund, hvor ”udsigterne ... til en socialisering via slid og slæb i lønarbejdet er bortfaldet”, så det bliver sværere og sværere ”at være sin egen lykkes smed ... på fabrikken, på byggepladsen, i minen” (H. Prantl, SZ, 9/1). Kendere af emnet piller Kochs ”pakke af krav” fra hinanden som et totalt inkompetent indlæg om sagen. Han står ”alene mod fagfolkene” (SZ, 10/1) med sine paroler mod de kamplystne unge – som om Hessens CDU-chef havde afleveret et forslag i konkurrencen om modeller til effektiv resocialisering af unge volds-mænd! Jo mere saglige disse ’fagfolks’ indlæg er, desto længere rammer de ved siden af *den* sag, som det drejer sig om.

Men selv om disse fagfolk rammer ved siden af, leverer de et ganske brugbart bidrag til valgkampen. Nemlig til oppositionens interesse i at få Hessens ministerpræsident til at tage sig dårlig ud: De bevidner, hvor *utroværdig* denne politiker er, som med sin inkompetence har afsløret sig selv som ren og skær ”storskryder”.

Han har jo taget et ekstremt alvorligt tema og helt useriøst ”pustet det op” ene og alene til valgkampsmål; blot for at stilisere sig selv som

Den 50-årige socialdemokrat – og sociolog! – Andrea Ypsilanti vandt ultimo januar lidt overraskende valget i delstaten Hessen. Ypsilanti's ekspert-baserede oplyste ”anden politisk kultur i dette land” knuste Roland Kochs skabs-racistiske valgkampagne.

Hessens ministerpræsident siden 1999 Roland Koch styrede sin valgkamp ud fra et snævert fokus på ungsomskriminalitet blandt indvandrere – og tabte.

"temmelig accepteret taler for det tavse flertal" (Koch, nachrichten t-online, 14/1) – en interessant dom over demokratiets allerskeligste, det frie og hemmelige valg; kampen om vælgerstemmer og om vælgeren fra hovedaktørernes side og fortalene for denne form for herredømme: *For dem er mange temaer i politikken for alvorlige, for komplekse eller for tværpolitisk vigtige, til at en ansvarsbevidst politiker skal have lov til at trække dem ind i valgkampens trædemølle. For kenderne af dette emne gør sig slet ingen illusioner om, at valgkampen slet ikke lader sig afvikle uden uærlige, beskidte og polemisk-splitelsesagtige teknikker til vælgeragitation.*

Ud fra denne ringeagtende dom over teknikkerne i den politiske tillidskampagne i valgkampe destillerer SPD altså straks sit næste valgkampstema. Under den moralsk respekterede problemstilling, hvad der er tilladt i forbindelse med valgkampen og hvad der ikke er, hykler man ubetinget partitagen for tjenesten over for den politiske sag, som Koch på den mest skammelige måde, man kan tænke sig, har instrumentaliseret til blot og bart valgkampstema. Anklagen lyder, at han er *"populistisk"*: Ministerpræsidentens bestræbelser på at få sin bejlen til mandatet som repræsentant for folket, populus, til at blive godt modtaget af samme folk, fordømmes af oppositionen med denne *'-isme'* som forræderi mod den statslige ræson; dennes alvorlige krav ville på den måde blive underordnet under den tvivlsomme tekniks succes at give folket med dets lave karakter/sindelig ret, *bare* for at hente stemmer. SPDs formand anser de kristelige kampagne mod den udenlandske ungdomsvold for noget populistisk *"svineri!"* (Beck), for *"ynkelig"*, og vel at mærke for så ynkelig, at det gælder om at beskytte folket med dets kvalme karakter/sindelig mod en sådan populist: Det, som Koch skaber stemning ved stambordene med, er *"en fornærmelse mod ethvert stambord!"* (Steinmeier).

*

SPDs hykleri med at være nødt til at redde et så *"vigtigt politisk indhold"* mod at blive misbrugt til valgkampformål, bliver af de kristelige besvaret med et åndsbe-

slægtet modhykleri: Med den valgkamp, de fører, redder de intet mindre end demokratiet mod valgkampe, der ignorerer vælgerens vilje! Partisekretær Pofalla finder anklagen om *"højrepopulisme absurd"*, eftersom den blot viser, *"at det SPD, som er drevet til venstre, ikke har nogen fornemmelse for de temaer, som berører menneskene"* (SZ, 8/1). Minister Schäuble kan i det hele taget kun *"undre sig over populismebeskyldningerne"*: Hvordan kan man bebrejde en valgkamp, at den med sit effektive *'tema'* rammer *nøjagtigt* den karakter/det sindelig, som er den/det dominerende i folket? Det kan da slet ikke blive mere demokratisk: *"Roland Koch har sagt noget rigtigt på det rigtige tidspunkt. Vi er nødt til at tale om de temaer, som for alvor angår folk, vi må tage det tavse flertals angst og bekymring alvorligt, især i valgkampen. Alt andet ville svække demokratiet."* (Der Spiegel, smst.) For den demokratiske kunst at regere består rigtigt forstået lige præcis i, at partierne forhører sig hos det *'tavse flertal'* om, hvad der findes i hovedet på det af dyb politisk visdom; og så *"appellere"* til det for at kunne *"tage det alvorligt"*: netop til det formål er der brug for valgkampen, da politikerne jo ellers ikke ville erfare noget om deres tavse klientels bekymringer.

Ganske vist må disse stridsmænd for et stærkt demokrati så igen til at tænke i nye baner, når vælgerne ikke belønner deres indsats som ønsket. I det samme parti, som bakkede op om Koch i valgkampen, er der efter hans mindre vellykkede resultat sytten *'førende politikere'*, der tager ordet i et *"åbent brev"*, hvori de lægger afstand til visse udlændingefjendtlige toner, som de i bagklogskabens lys har fået øje på i Hessen: *'Integrationen' af udlændinge, som de føler særligt stærkt for, mener de er blevet skadet. Den er "så fundamental for vores lands fremtid at den ikke må degraderes til et kortsigtet valgkampstema"* (SZ, 30/1) Det dér med at *'degradere'* er dog alligevel ikke ment så entydigt: Vice-fraktionsformand Bosbach går som en selvfølge fortsat ud fra, at *"vigtige temaer ikke må holdes ude af valgkampen"* – for: *"Det kommer altid an på, hvordan man taler om et tema."* (SZ, 31/1)

Den holdning kan Koch også bruge. *Sådan*, som han har talt om det vigtigste tema har han ikke været god nok til at afkræfte anklagen fra hans konkurrenter, om at han kun har bragt ét tema på banen, ligesom han heller ikke har formået at tilbagevise den med urette rejste tvivl om hans *troværdighed* som både kampivrig og ansvarlig statsmand. Han indrømmer selvkritisk: *"Det er sikkert ikke lykkedes at gøre det tydeligt, at det ikke drejede sig om et valgkampstema slet og ret, men om et tema, som permanent beskæftiger Hessens CDU og mig selv."* (Koch i Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung 3/2) Til forskel fra et 'valgkampstema slet og ret', som man bare bruger til at røvrænde folk med for at få deres stemme, er det til en virkelig succesfuld røvrænding af folk nødvendigt at have et tema, som folk slet ikke bemærker, at de bliver røvrændt med. Det er ikke let, men det kan lade sig gøre, sådan som konkurrentens succes jo viser.

*

Tysklands intellektuelle kan udvinde helt andre dimensioner af statsafledningen baseret på forbrydelsen, som man fører valgkamp med i Hessen. Kulturredaktøren på 'Zeit', en *"uforbæderlig borgerlig liberal"* (SZ, 17/1), koncentrerer sig om, at de voldelige udlændinge i undergrundsbanen kaldte pensionisten for "lorte-tysker". Og mod den offentlige forargelse lancerer han den provokerende idé, om det ikke i stedet for de to anti-tyske udlændinge snarere er tyskeren, der kommer til at stå som repræsentant for alle tyskere – eller i hvert fald alle tyske pensionister – og *"om der ikke også er for mange bedreviddende tyske pensionister, som gør livet til et helvede for udlændingene og også for mange tyskere"*. Den cirkulerer nu i offentligheden, og repræsentativt for mange går chefen for FAZ til modangreb. Han præsenterer sin dristige konspirationsteori om islamisk opløsning af det tyske folk som et manifest mod de folketyske snorketræer, der – som det seneste symptom på et *"aldrende samfund"* – stadig ikke har forstået, *hvem* det i virkeligheden var, der forsøgte at slå *hvem* ihjel, da den tyske pensionist blev overfaldet: *"Den ikke-integration af indvandrerne, som vi er ansvarlige for, træder*

nu ind i den næste fase for tyskernes vedkommende: desintegrationen af flertallet via punktuelt mord på enkeltindivider." Med til den klarhed, som staten burde sørge for, hører for ham, *"at man meddeler, at blandingen af ungdomskriminalitet og muslimsk fundamentalisme er det, der i dag kommer tættest på det tyvende århundredes morderiske ideologier."* (FAZ, 15/1): et tilfælde af islamo-fascisme, allermindst, på jihad mod vores frihed! Denne alternative udlægning af, hvad man bør mene om folk, som ytrer bandeordet 'lorte-tysker', får betydelig større opbakning end de kulturkritiske refleksioner fra kulturskribenten hos 'Zeit'. Han modtager i kommentarer lige fra Bild-Zeitung til en masse ytringer fra gode borgere i internettet en smagsprøve på den *"småborgermentalitet"* og *"aggressive intolerance i Tyskland"*, som han ville have fat i: Ifølge læserbrevenes gennemsnitlige mening er manden en kommunistisk gammel-68-rotte, der tilbeder masseordenen Lenin, nyder tyskerhadet og som man af hele sit hjerte gerne så opsøgt af en bande udenlandske mordere.

Så er kulturskribenten meget *"forskrækket"*. På den ene side over den fuldtræffer, som han åbenbart har ramt med sine formodninger om den tyske folkesjæls lidet tiltalende natur. På den anden side over, at man har kunnet misforstå hans bemærkninger om de tyske spidsborgere som *kommunistisk* nedrakning af fædrelandet. Det vil han ikke have siddende på sig. Han sætter sig til modværge - og giver svar på tiltale med et argument, der lever helt op til FAZ-udgiverens borgerkrigsbeskrivelse:

"Kommunismen er død, men bolsjevismen – engang opfattet helt alment som flertallets terror, uafhængigt af, hvilken side af det politiske spektrum dette flertal befinder sig – forekommer mig at være udødelig. Vi har ikke offentliggjort alle de breve, vi har modtaget. I nogle af dem er det netop denne pøbel, der ytrer sig, den samme, der hjalp oktoberrevolutionen til sejr over mindretallet." (ZEIT online, 15/1) At stoppe munden på tyske gammel- og nynazister og alle andre oprørte patrioter med anklagen: *"I kan selv være bolsjevikker!"* Ikke dårligt for en liberal.

Oversat af Dann Simonsen efter Karl Held, *GegenStandpunkt* 1/2008.